

6 Şubat 2023 tarihinde daha önce eşine benzerine rastlanmamış bir güne uyandık. Deprem anının o korkunç, dehşet verici, kıyameti hatırlatan sahnesini ben yaşamadım. Bir iş için bir gün önce İstanbul'a gitmişim. Deprem haberiyle sarsıldıktan sonra acil olarak Kahramanmaraş'a yola çıktık. Yolculuk tam bir kâbus gibiydi. Deprem haberini alan binlerce kişi ile birlikte yoğun kar yağışı altında onlarca trafik kazasına şahit olarak gece geç vakit Maraş'a vardığımızda manzara gerçekten oldukça ürkütücüydü. İlk olarak anne-babamın oturduğu apartmana yöneldik ve 7 katlı binanın yerle bir olduğu, sanki tost makinasına girmiş de birbirine yapışmış vaziyette bir yığına dönüştüğüne şahit olduk. Sonra evime bakmaya gittiğimde evet yıkılmamıştı ama ciddi hasar oluşmuştu. Eşyalar etrafa savrulmuştu. Savrulan eşyalar, duvarlardaki çatlaklar evden bir an önce çıkmamız gerektiğini hissettiriyordu. Maraş'a tam bir panik, kaos ve çaresizlik çökmüştü. Enkazlarda yakınlarını arayanlar ve yüzlerce tonluk inşaat parçalarını elleriyle kaldırmak isteyip de çaresizlikle enkazın önünde kalakalanlardandık biz de. Çare aramak için Maraş sokaklarında dolaştığımda aynı çaresizliği yaşadığımız onlarca kişi ile karşılaştık. İnsanüstü bir durumdu bu ve maalesef elden bir şey de gelmiyordu. Dondurucu bir havada enkaz başında enkazdan çıkarılan eşyaların yakıldığı ateşte ısınmaya çalışırken enkaz altındaki yakınlarımızla empati kurmaya çalıştık ve Rabbimizden onların yardımcısı olmasını dilemekten başka bir şey gelmedi elimizden. 4. Günü gece babam çıkarıldı enkazdan. Maalesef onu kaybetmiştik. Annem acaba yanında mıdır diye beklerken annemin başka bir yerde olduğu bilgisi geldi. 7 katlı bina birbirine girmişti ve evlerin odaları birbirine karışmıştı. Ertesi gün babamı defnettikten sonra akşam annem çıkarıldı enkazdan. Onu da kaybetmiştik. O gece de onu maalesef babamın yanına değil farklı bir yere defnedebildik. Deprem şehitleri için hazırlanan mezarlık mahşer yeri gibiydi. Sanırım mahşer böyle bir yer diye düşündüm. Yaklaşık bir haftanın sonuna yaklaşmıştık. Bu süreçte ya arabamızda geceledik ya da üniversitedeki küçük odamda 4 kişi ailecek kaldık. İstanbul'a giderken hangi düşünceler vardı aklımda şimdi hangi noktadayız. Gerçekten hayatımız bir anda inanılmaz bir dönüşüme uğramıştı. Bir haftanın sonunda Maraş'tan ayrıldık. Bir süre eş, dost, akrabada kaldıktan sonra Ankara'da evimize yerleştik. Şimdi yeni bir hayat bekliyordu bizi. Hayatımda yaşamadığım bir dönemi yaşıyordum ve hayat serüvenimin nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu duygularla birlikte insan sorumluluklarını çok sonra farketmeye başlıyor. Dergi yayıncılığı periyodik olarak sizi bir hazırlık sürecine iten bir iştir. Hele de Tr Dizinde taranan bir derginin yayıncısı ve yöneticisiyseniz farklı beklentilerle size çalışmalarını emanet eden akademisyenlerin emanetlerine hassasiyetle sahip çıkmanız gerekiyor. Akademik dergi yayıncılığında en önemli konu olan hakem süreçleri ciddi şekilde takip edilmesi gereken bir husustur. Bu süreçte hakem süreçleri sekteye uğramıştı. Toparlamak çok zor olacaktı. Zorlu günlerimizde bizi yalnız bırakmayan, desteklerini esirgemeyen gönül dostlarımızı anmak isterim. Doktora yıllarımdan tanıştığım Erciyes Üniversitesi'nden Prof. Dr. Kenan GÜLLÜ hocamızın hangi alanda hakemlik görevine ihtiyaç varsa tüm mesai arkadaşlarıyla destek sözü vermesi beni gerçekten çok duygulandırmıştı. Kenan hocamıza içtenlikle teşekkür ederim. Ayrıca hakemlik konusunda ricalarımızı geri çevirmeyip hakemlik davetlerimizi hemen kabul edip değerlendirme süreçlerinde görev alan tüm hocalarımıza ve Maraş depreminin tüm olumsuzluklarını yaşamasına rağmen sorumluluk bilinciyle görevlerini tamamlayan dergimizin bölüm editörlerine gönül dolusu şükranlarımı sunarım. Bu süreçte tüm yazar ve hakemlerimizin anlayışlarından dolayı hepsine ayrı ayrı teşekkür ederim.

Değerli BMIJ ve TUJOM Dergisi Okuyucuları! Bu okuduğunuz Mart 2023 sayımızın nasıl bir süreç sonunda ve hangi şartlar altında yayına hazırlandığını sizinle paylaşmak istedim.

Annemi ve babamı ve tüm deprem şehitlerini rahmetle, minnetle ve özlemlerle anıyorum. Ruhları şad olsun!

Prof. Dr. Ali Çağlar ÇAKMAK

BMIJ/TUJOM DERGİLERİ YAYINCISI VE EDİTÖRÜ

EDITOR'S NOTE

On February 6, 2023, we woke up to a day that had never been seen before. I did not experience the horrific, terrifying, apocalyptic scene of the earthquake. I had gone to Istanbul for work the day before. After being shaken by the earthquake news, we urgently set off for Kahramanmaraş. The journey was like a nightmare. When we arrived in Maraş late at night, witnessing dozens of traffic accidents under heavy snowfall with thousands of people who had heard the earthquake news, the scene was really quite frightening. First, we headed towards the apartment where my parents lived and witnessed that the seven-story building had turned into a pile, as if it had entered a toaster and stuck together. Then when I went to check my house, it had not collapsed, but serious damage had occurred. The scattered belongings and cracks on the walls made us feel like we had to leave the house as soon as possible. A panic, chaos, and helplessness had descended upon Maraş. We were among those who searched for their loved ones in the rubble and those who were left helpless in front of tons of construction debris that they wanted to lift with their own hands. When I walked around the streets of Maraş to look for a solution, I met dozens of people who experienced the same helplessness. It was an inhuman situation and unfortunately there was nothing we could do. While trying to warm up around a fire burning the belongings that were pulled out of the rubble, and empathizing with our loved ones under the rubble in freezing weather, we could only pray to Allah (God) for their help. On the fourth night, my father was pulled out of the rubble. Unfortunately, we had lost him. While my mother was waiting for him, wondering if he was with her, news came that my mother was in another place. The seven-story building had collapsed, and the rooms of the houses had mixed with each other. The next day, after burying my father, my mother was also pulled out of the rubble in the evening. We had lost her too. Unfortunately, that night we could only bury her in a different place than my father. The cemetery prepared for earthquake victims was like a doomsday place. I think this is what a doomsday place would be like. We were approaching the end of about a week. During this process, we either slept in our car or stayed as a family of four in a small room at the university. What thoughts were on my mind when I went to Istanbul and where we are now. Our lives had really undergone an incredible transformation in an instant. We left Maraş at the end of a week. After staying with friends and family for a while, we settled in our home in Ankara. A new life was waiting for us. I was experiencing a period that I had never experienced in my life, and I had no idea how my life adventure would continue.

With these emotions, people begin to realize their responsibilities much later. Journal publishing is a profession that periodically pushes you into a preparation process. Especially if you are the publisher and manager of a journal indexed in the Tr Dizin, you need to take care of the works entrusted to you by academics with different expectations. The most important issue in academic journal publishing is the peer review process, which needs to be seriously monitored. In this process, the peer review process had been interrupted. It would be very difficult to fix it. I would like to remember our friends who did not leave us alone and did not hesitate to support us during our difficult days. I was really touched when our dear Professor Dr Kenan GÜLLÜ from Erciyes University, whom I met during my doctoral years, promised to support with all his colleagues in whichever field there is a need for refereeing. I sincerely thank Professor Dr Kenan GÜLLÜ. I also express my heartfelt gratitude to all of our lecturers who did not refuse our requests for peer review and immediately accepted and fulfilled their duties in the evaluation process, as well as our section editors who fulfilled their duties with a sense of responsibility despite experiencing all the negatives of the Maraş earthquake. During this process, I would like to thank all of our authors and reviewers separately for their understanding.

Dear BMIJ and TUJOM Journal Readers! I wanted to share with you the process and conditions under which our March 2023 issue that you are reading was prepared.

I remember my mother, father, and all the earthquake victims with mercy, gratitude, and longing. May their souls rest in peace!

Prof. Dr. Ali Çağlar ÇAKMAK

BMIJ/TUJOM JOURNALS PUBLISHER AND EDITOR